Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 000 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. DE DECKER**
Kouterstraat 20
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 3 september 2024 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 augustus 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen zijn afkomstig uit Nigeria en hebben een gezinsherenigingsaanvraag ingediend om hun moeder, O. A., in België te vervoegen op 13 februari 2024.

Op 1 augustus 2024 werd de visumaanvraag geweigerd door de gemachtigde.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 10 van de wet van 15/12/1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
Overwegende dat artikel 12bis, §2 van hogervermelde wet bepaalt dat: "Indien de in §1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten

worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten […]";
Overwegende echter dat betrokkene geen medisch getuigschrift voorlegt;
Overwegende, bijgevolg, dat niet is aangetoond dat betrokkene niet lijdt aan één van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlagen bij deze wet;

Overwegende dat artikel 10, §1, eerste lid, 4° van hogervermelde wet bepaalt dat betrokkene zich kan beroepen op gezinshereniging voor zover de te vervoegen vreemdeling over het recht van bewaring beschikt en betrokkene ten laste is en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;
Overwegende dat met betrekking tot deze toestemming een document werd voorgelegd dat werd ondertekend op 31/01/2014; dat dit document dan ook niet in aanmerking kan worden genomen;

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, kan aan deze visumaanvraag geen gunstig gevolg worden verleend. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

"Ten eerste, bepalen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat iedere eenzijdige rechtshandeling met een individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen moet vermelden, en dat deze moeten afdoende zijn; Drie voorwaarden dienen hierbij vervuld te zijn opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in de zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven juist moeten zijn en draagkrachtig.
De draagkracht slaat op elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid). Daarnaast is de overheid onderworpen aan het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij de overheid verplicht is zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat 1 R. TIJS, Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen, Antwerpen — Cambridge, Intersentia, 2012, p 273. 2 1. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, nr.2, met verwijzing naar o.m. RvS nr.25.941, 18 juni 1985; RvS nr. 74.935, 3 juli 1998. 4 en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid).
A.2
In de bestreden beslissingen meent verwerende partij dat er niet is voldaan aan het vereiste medisch attest zoals voorzien in art. 12bis §2 Vreemdelingenwet als ook dat het document met betrekking tot de toestemming van bewaring niet kan worden ingeroepen nu het dateert van 31 januari 2014.
Verzoekster kan zich moeilijk verzoenen met de beslissing van verwerende partij nu deze verscheidene duidelijke fouten maakt tegen het dossier.
*Vooreerst werd er wel degelijk een medisch attest voorgelegd voor de minderjarige kinderen van verzoekster zodoende dat voldaan is aan de bepalingen van art. 12bis §2 WBN. Daarenboven werd een toestemmingsdocument met betrekking tot het recht van bewaring van 20 april 2022 overgemaakt bij het stellen van de aanvraag (stuk *)*
Verkeerdelijk wordt vermeld dat dit document dateert van 31 januari 2014 terwijl het duidelijk is dat er een recent document werd overgemaakt dat melding maakt van het huidige adres van verzoekster.
Uit lezing van de beslissing kan verzoekster enkel concluderen dat er een fout moet zijn geslopen bij de behandeling van dit dossier.

Verzoekster is dan ook van oordeel dat dit een duidelijke inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwisten, voeren zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing bevat twee determinerende motieven, in die zin dat zij elk op zich volstaan om de bestreden beslissing te kunnen dragen. De verwerende partij motiveert immers enerzijds als volgt:

"*Overwegende dat artikel 12bis, §2 van hogervermelde wet bepaalt dat: "Indien de in §1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten […]";*
Overwegende echter dat betrokkene geen medisch getuigschrift voorlegt;
Overwegende, bijgevolg, dat niet is aangetoond dat betrokkene niet lijdt aan één van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlagen bij deze wet;"

En anderzijds als volgt:

"Overwegende dat artikel 10, §1, eerste lid, 4° van hogervermelde wet bepaalt dat betrokkene zich kan beroepen op gezinshereniging voor zover de te vervoegen vreemdeling over het recht van bewaring beschikt en betrokkene ten laste is en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;
Overwegende dat met betrekking tot deze toestemming een document werd voorgelegd dat werd ondertekend op 31/01/2014; dat dit document dan ook niet in aanmerking kan worden genomen;"

De verzoekende partijen stellen in hun enig middel dat zij zich moeilijk kunnen verzoenen met de beslissing van de verwerende partij nu deze volgens hen verscheidene duidelijke fouten maakt tegen het dossier.

Vooreerst, zo stellen de verzoekende partijen, werd er wel degelijk een medisch attest voorgelegd voor de minderjarige kinderen van verzoekster zodoende dat voldaan is aan de bepalingen van voormeld artikel 12bis, §2. Daarenboven werd volgens de verzoekende partijen een toestemmingsdocument met betrekking tot het recht van bewaring van 20 april 2022 overgemaakt bij het stellen van de aanvraag. Volgens de verzoekende partijen wordt verkeerdelijk vermeld dat dit document dateert van 31 januari 2014 terwijl het volgens hen duidelijk is dat er een recent document werd overgemaakt dat melding maakt van het huidige adres van de eerste verzoekende partij.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat de verzoekende partijen een medisch attest hebben voorgelegd. Zij legden enkel een betalingsbewijs voor. De verzoekende partijen beperken zich op dit punt dan ook tot een loutere bewering, waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengen. Zij maken hun loutere bewering dat zij wel degelijk een medisch attest hebben voorgelegd aan het bestuur, dan ook niet aannemelijk. Aangezien het eerste determinerend motief van de bestreden beslissing overeind blijft, en het op zich volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen, is de rest van het betoog van de verzoekende partijen in feite irrelevant. Het kan immers niet meer tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit de aanvraag met bijgevoegde stukken, dat de ‘letter of consent’ waarvan sprake inderdaad, zoals de verwerende partij terecht motiveert, gedateerd is op 31 januari 2014. De verzoekende partijen maken dan ook helemaal niet aannemelijk dat dit stuk zou dateren van 20 april 2022. Zij brengen daarvan immers geen enkel concreet begin van bewijs bij. Ook het tweede determinerend motief van de bestreden beslissing blijft aldus overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN J. CAMU